

PIRMADIENIS

Davidui prireikia minutės, kad imtų kvėpuoti ramiau. Tada kelis kartus sumirksi tamsoje ir pasuka galvą pažiūrėti į laikrodį, bet šalia jo lovoje gulintis kūnas užstoja palangę. Kad pamatytų, Davidas atsiremia alkūnėmis. Šviečia raudoni skaičiai 02:45. Vis dar naktis.

Vyras vėl padeda galvą ant pagalvės ir pajunta, kad ji šlapia nuo prakaito. Kažin, ar šįkart skleidė kokius nors garsus? Ar rėkė? Bet figūra kitoje lovos pusėje tik giliai atsidūsta ir nusimeta antklodę. Ji neatsibudo. Davidas spokso į tamsą, į lubas. Neverta net bandyti vėl užmigti. Prieš užmigdamas jis neišgėrė tablečių. Abu buvo užsiėmę kitais dalykais. Bet dabar vaistai tikrai praverstų. Užplūsta adrenalinas, įtempdamas kiekvieną raumenį, lyg jis turėtų bėgti. Arba kovoti.

Jis žiūri į šalia gulinčios Florensos kontūrus. Pro langą besiskverbiantioje mėnesienoje ji atrodo beveik švytinti, tarsi sidabrinė. Plaukai, išsiskleidę ant pagalvės it vėduoklė, įrėmina jos išraiškingus veido bruožus. Nuo vaizdo jam suspaudžia krūtinę. Gera, kad Florensa jo nemato. Tikriausiai atrodo neįtikėtinai kvailai.

Su Florensa susipažino prieš kelias savaites per programėlę. Nė vienas jų neieškojo rimtų santykių – ji ką tik išsiskyrusi, o jis jau seniai nebetiki, kad santykius galima išsaugoti. Tad jie vienodai žiūri į susitikinėjimus – jokių pažadų, truncančių ilgiau nei kelias valandas, kol būna kartu. Jos siūlymu jie visada susitinka jo kotedže Valentiunoje. Gal atrodytų asmeniškiau, jeigu jis lankytųsi pas ją. O dabar ji gali išeiti kada panorėjusi. Davidas nustebejęs, kad Florensa vis dar čia, nors jau taip vėlu. Vyras dar kartą pažvelgia į ją, o širdis krūtinėje suspurda.

– Tau trisdešimt penkeri, – sušnabžda sau. – Liaukis elgtis kaip paauglys. Žinai, kad vis tiek nieko gero nebus.

Davidas atsargiai išlipa iš lovos ir nupėdina į virtuvę. Praeina svetainę. Ant staliuko guli nebaigta dėlionė, kyla pagunda prisėsti, tačiau atsispiria. Virtuvėje prisipila stiklinė vandens ir išgeria dideliais gurkšniais. Langas atsiveria į kiemą ir žaidimų aikštelę, aplink kurią sutūpę visi šio kvartalo namai. Čiuožynė ir laipynės mėnesienoje atrodo šiurpiai. Čia gyvenantieji turėtų auginti vaikus, sėdėti mažose terasose ir stebėti, kaip jų mažyliai žaidžia parke. Jie neturėtų stovėti nuogi virtuvėje vidury nakties, mėgindami atsikratyti košmarų. Bet Davidas neturi vaikų. Jokios atžalos, kuri mėtytų žaislines mašinėles į kitus vaikus smėlio dėžėje. Mirtinai gąsdina vien mintis apie atsakomybę už kitą žmogų. Iš savo vaikystės jis beveik nieko neprisimena. Tai kaip galėtų prisiimti atsakomybę už kito gyvenimą?

Žino, kad kai kuriems žmonėms atrodo keista, jog jis neturi jokių vaikystės prisiminimų. Bet jam tai ne bėda. Juk beveik niekas neprisimena savo pirmų penkerių

gyvenimo metų. Tai kas, jeigu jam tas laikas ilgesnis dar penkeriais ar septyneriais metais? Tai nekeičia esmės. Jam nereikia vaikystės prisiminimų, kad būtų laimingas suaugęs žmogus.

Velnius. Dabar jau visai pabudo. Tiesiog iš įpročio atidaro nešiojamąjį kompiuterį, gulintį ant virtuvės stalo, ir prisimerkia nuo ryškios monitoriaus šviesos. Peržiūri paštą, nors puikiai žino, kad naktį negavo nieko svarbaus.

Dauguma naujų laiškų automatiškai pažymėti kaip šlamštas. Iš pradžių jis vos nepažiopso, kad tarp jų yra ir vienas įprastas laiškas. Nuo kažkokios Paulinos Mentzer. Davidas niekada anksčiau negirdėjo šio vardo. Temos eilutėje tik vienas žodis – „Kontaktas“. Laiko žyma rodo, kad laiškas išsiųstas 02:14. Prieš pusvalandį. Vidury nakties. Greičiausiai tai tik dar vienas šlamšto laiškas, prasprūdęs pro filtrą, – gal reklamuojama kokia nors pažinčių su rusėmis svetainė. Bet jis nemėgsta nežinomybės, tad atidaro laišką, gurkšteli dar vandens ir perskaito pirmą eilutę.

Labas, Davidai,

tu manęs nepažįsti, bet mano tėvas pažinojo tavo mamą Smolande.

Jis suraukia kaktą ir pastato stiklinę. Jo mama. Paskutinis žmogus, apie kurį dabar nori galvoti. Užtenka to, kad rytoj teks kalbėtis su ja telefonu. Jis sumirksi, pagaliau vėl suėmus miegui, bet vis dėlto perskaito dar kelias eilutes.

Turiu su tavimi susisiekti, kad aptartume tai, kas nutiko, kai buvai mažas.

Suprantu, kad gali būti jautru, bet tai vis dėlto susiję su mūsų tėvais...

Davidas nuslopina žiovulį. „Gali būti jautru.“ Galbūt jai. Bet ne jam. Ta Paulina gali norėti kalbėtis apie jų tėvus kiek tik nori, bet jam tai neįdomu. Jis nėra nesukalbamas – tiesiog žino, kad jo mamai tai irgi nerūpi. Davidas uždaro laišką, užveria nešiojamąjį kompiuterį ir grįžta į miegamąjį pas Florenką. Stabtelėjęs tarpduryje, dar kartą pažvelgia į ją nuogą lovoje. Atrodo taip natūraliai, lyg čia būtų jos namai. Davidas papurto galvą nuo šios minties. Jis pakankamai protingas ir tokių minčių neįsileis. Pabudusi po poros valandų, ji apsirengs, išeis ir negalvos apie jį nė sekundės iki kito jų susitikimo. Davidui tai tinka.

Vyras atsisėda ant lovos krašto ir atidaro naktinio stalelio stalčių. Knyga guli ten, kaip visada. Ta, kurią turi nuo vaikystės. Vienas iš nedaugelio dalykų, kuriuos pasiėmė iš namų. Ją visada laikė šalia. Davidas perbraukia ranka viršelį ir bando įsivaizduoti save, septynmetį, verčiantį jos puslapius ir pasineriantį į nuotykius. Bet, kaip visada, nepavyksta. Knyga nežadina jokių prisiminimų, nenukelia į praeitį. Tik vos apčiuopiamą jausmą, kad ji kažkada buvo jam svarbi.

Davidas uždaro stalčių ir atsargiai įslenka į lovą, stengdamasis nepažadinti Florenčos. Ji turi išsimiegoti. Moteris instinktyviai prisislenka arčiau, jis ištiesia ranką ir uždeda delną ant jos sidabriškai švytinčio klubo. Pirštais jaučia šiltą, švelnią odą, ir tas

prisilietimas nuramina. Vyras priglunda prie jos ir apkabina. Didžiojo šaukšto poza. Moteris patenkinta atsidūsta. Kai išauš diena, nė vienas iš jų neužsimins, kad tai įvyko. Tačiau naktį viskas kitaip.